

Lovas István: Miért hallgatunk az igazunkat erősít? külföldi hírekről?

2014 december 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A nyugati sajtó és elsősorban az amerikai kormány évek óta támadja Magyarországot az antiszemitizmussal kapcsolatban az állítólagos – hogy finoman fogalmazzunk – negatív teljesítménye miatt.

Külföldi cikkek ezrei vádolják kormányunkat azzal, hogy az újnácikat bátorítja, éleszti a hitleri szellemiséget stb.

Ennek tükrében különösen érthetetlen, hogy a hazai sajtó egyetlen sort nem írt az ENSZ közgyűlésén november 21-én elsöprő többséggel elfogadott határozatról, amely a náciizmus, újnáciizmus, a rasszizmus, a negatív faji megkülönböztetés és az idegengyűlölet elleni küzdelemre buzdít.

A beterveztett szöveg tartalmazza annak tilalmát is, hogy a Waffen SS-nek emlékművet állítsanak, mint teszik ezt például Litvániában.

A gyanútlanok arra gondolnának, hogy az a magyarországi sajtó, amelynek a témában óránként van mondanivalója - miközben a nyilvánosság nagy része a kontraproduktívan gyakori emlegetés miatt az elmúlt negyedszázadban torkig lett vele –, erre a hírre úgy cuppan rá, mint a mondásbeli gyöngytyúk. De most kivétel történt. Csak a hallgatás maradt. Vajon mi lehetett ennek az oka?

Két dolog. Az egyik, hogy a határozati javaslatot Oroszország ENSZ-képviselője nyújtotta be. A másik pedig az a valóban döbbenetes szavazati eredmény, hogy azt száztizenöt igen és ötvenöt tartózkodás mellett az Egyesült Államok, Kanada és Ukrajna elutasította. Ha a sajtóban a „postás megharapta a kutyát” hírek hozatala valóban elemi alapkövetelmény, akkor ennél nagyobb „durranás” nem kellett volna a hazai megjelenéshez. Hiszen ez azt jelenti, hogy André Goodfriend országa ellenzi az újnáci ideológiák dicsőítése elleni globális harcot.

Az sem volt hír nálunk, hogy másnap az orosz külügyminisztérium közleményben fejezte ki sajnálatát és döbbenetét amiatt, hogy ez a három ország a határozat ellen szavazott, Ukrainát külön kiemelve olyan államként, amelynek népe „a náciizmus szörnyűségét közvetlenül tapasztalta és komoly erőfeszítéseket hozott a fölötte kivívott győzelemben”.

December 5. és 7. között Londonban a Tényfeltáró Újságírás Központja (Centre for Investigative Journalism) szimpóziumot tartott, amelyen felszólalt a világ egyik legtisztességesebb, sok díjat nyert újságírója és dokumentumfilmese, John Pilger is. Beszéde első mondatában már feltette a kérdést, hogy „miért lett a nyugati újságírásban a cenzúra és a torzítás a mindennapi gyakorlat része?” És azt is megkérdezte, hogy „a BBC miért lett oly gyakran a ragadozó hatalom szócsöve?”, valamint hogy „a New York Times és a Washington Post miért csapja be olvasóit?” Arra is kitért, hogy Washington miatt „a világot egy nagyobb háború, akár atomháború kilátása fenyegeti”. Sem Pilger kolléga szavai, sem a szimpózium nem érdekelte a magyar sajtót. Kezdve a külföldi hírek fő forrásától, a távirati irodától, és így folytatva a jobboldali médiával, amely „Orbán sajtódiktatúrájában” nem engedhet meg magának állandó londoni tudósítót.

Ne játsszuk a naivat: az imént idézett hír már nemcsak áthallásos, hanem túlzottan egyértelmű és elviselhetetlen

azoknak, akik nálunk a megemlített három angolszász médium istenítésén éjt nappallá téve dolgoznak.

A „jobboldali” Angela Merkel a hazai balliberálisok egyik legnagyobb kedvence. Azt külön imádják, amikor ? vagy kormánya „beszól” nekünk. Ha viszont Merkelnek szól be egy olyan politikus, aki ?t éppen szuverén hazája belügyeibe való beleszólása miatt utasítja rendre, akkor jobb, ha a magyar közvélemény err?l nem szerez tudomást. Különösen, ha a berlini bírálókat visszautasító politikus nyugat-európai, ráadásul baloldali. És a merkei beszólást elítél? ellenzéki politikus saját kormánya mellett áll ki oly természetességgel, mint az égi csillagjárás. December 7-én az olasz és a francia kormány illetékesei utasították vissza, hogy Merkel egy aznapi interjúbán bírálta gazdaságpolitikájukat. Azt mondták, tör?djön a saját országával. Másnap ennél jóval tovább ment a francia baloldali pártvezet?. Jean-Luc Mélenchon Twitter-üzenetében azt tanácsolta a német állam legf?bb politikusának, hogy „Pofa be, Merkel asszony! Franciaország szabad!” Nálunk ez sem hír, ugye?

December tizedik napja is jó pár érdekességgel szolgált. Így azzal is, hogy a francia miniszterelnök bejelentette, b?vítenék a vasárnapokon nyitva tartó üzletek számát. Mire a francia szocialisták és a szakszervezetek azonnal tiltakozni kezdtek. Az elkövetkez? napokban a hír nem jelent meg a magyar médiában. Csak több nappal utána volt hallható friss hírként az Inforádióban.

Szintén aznap jelentette be Putyin orosz elnök Taskentben, hogy Moszkva elengedi Üzbegisztán adósságának kilencvenhét százalékát. Ugye, ez sem hír? F?ként, amikor egy olyan ország nagylelk? gesztusáról van szó, amelyet az Egyesült Államok által kikényszerített szankciók sújtanak. És amelyet az Egyesült Államok stratégiai szövetségesével, az emberi jogok bajnokával, Szaúd-Arábiával lebeszél mutyi alapján akar tönkretenni az olaj árának drasztikus csökkentésével. De ez sem volt hír nálunk. Akár a következ? napi esemény sem, amikor az Újdelhibe érkez? orosz elnököt az indiai elnök azzal fogadta, hogy „Oroszország marad India legnagyobb védelmi partnere”. (Sajtónk egyébként a látogatásról tudósított.)

Aznap az unióban is példátlan esemény történt. Addig az unió nyíltan még nem szólt bele egy tagország választásaiba. A „jobboldali, konzervatív” Jean-Claude Juncker, az Európai Bizottság jobboldali Magyarországot rühell? elnöke – balliberális véleményformálóink imádatának másik célpontja – ezt megszegte, és a görögöket arra biztatta, ne válasszanak „széls?séges er?ket”, utalva a radikális görög baloldalra. De hát kit érdekelhetett volna nálunk ez a példátlan szereptévesztés? Hallgattak is róla.

December 23-án lapunk a címlapján adott hírt arról, hogy az Európa Tanácsban napirendre került a magyar média. Hoffmann Rózsa, a tanács kulturális bizottságának tagja szerint „mindez része és folytatása a Magyarország ellen szervezett nemzetközi nyomásnak”. Az Európa Tanács szerint is médiadiktatúra van nálunk. Valóban az van, csak hogy itt e „diktatúra” nem az állítólagos fenntartójának jó, hanem az ellenfeleinek.

Lovas István – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló